

A gondolataiba mélyedt. Furcsállta ezt a megbízást. Már az sem volt világos neki, hogy miért kellett mindenkinek meghalnia ebben az elátkozott, világvégi kóróban, hiszen nem lehetett mindenki célpont. Ha pedig a megbízó nem akart tanúkat, akkor nem itt kellett volna végrehajtani ezt a melót. Biztos, hogy egy csomó ártatlan is itt hagyta a fogát, hiába. Corben szemében a bűnözők egyáltalán nem számítottak, de ő speciel vétlen embereket nem szívesen bántott volna. Csakis olyanokat, akikért nem volt kár.

Végzett az emelettel is, aztán lesétált a lépcsőn, hogy körülnézzen, kimaradt-e még valami. Összességében elégedett volt magával, bár majd összeesett a fáradtságtól. Ki kellett azonban tartania, mert még meg kellett szabadulnia a hulláktól.

Ahogy kifelé indult a házból, csak akkor figyelt fel egy ajtóra a bejárat melletti beugró sötétjében. Megigazította a gumikesztyűjét, és lenyomta a kilincset. Odabent áthatolhatatlan sötétség uralkodott. Benyúlt az ajtón, majd oldalt, a kapcsoló után tapogatózott. Keresés közben hideg csempét érzett. Végül fény gyulladt a kicsiny helyiségben, megvilágítva annak minden titkát. A fülkeszerű, apró WC padlóján egy húszas éveiben járó nő feküdt. Corben elsütött egy káromkodást, de leguggolt a test mellé, és az arcába bámult. Szokatlanul szép nő meredt rá vízkék szemekkel. Sápadt vonásait fekete, hullámos tincsek keretezték. Fakó, kicserepesedett szája enyhén elnyílt. Mintha megmozdult volna a szemhéja. A férfi megbökte, mire újra pislogott. Corben elővette a fegyverét, de aztán le is engedte, ahogy nézte a nő tiszta, de üveges tekintetét. Talán azt figyelte, hogy mit csinál, de a férfi ezt nem tudhatta. Végül elrakta a pisztolyt, majd felnyalabolta a pihekönnyű testet.

